

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 836/2025
28.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бошко Орлић, адвокат из ..., против туженог Друштва за истраживање, производњу, прераду, дистрибуцију и промет нафте и нафтних деривата и истраживање и производњу природног гаса „НИС“ а.д. из Новог Сада, чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1578/24 од 20.11.2024. године, у седници одржаној 28.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1578/24 од 20.11.2024. године, у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1578/24 од 20.11.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2361/20 од 02.07.2024. године, у делу којим је тужени обавезан да у корист тужиоца на досуђене износе накнаде штете због изгубљене зараде уплати припадајуће порезе и тужба је у том делу одбачена. Ставом другим изреке, жалба туженог је у преосталом делу одбијена и наведена првостепена пресуда потврђена у делу којим је поништено као незаконито решење туженог ... од 29.09.2020. године; тужени обавезан да тужиоцу накнади штету на име изгубљене зараде у периоду од октобра 2020. до априла 2023. године, у означеним износима главнице са законском затезном каматом од доспелости до исплате; тужени обавезан да тужиоцу накнади штету уместо враћања на рад у износу од 1.170.000,00 динара и да му накнади парничне трошкове од 471.739,00

динара, са законском затезном каматом на ове износе од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу става другог изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити друга апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка због које се по члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП ревизија може изјавити. Пошто је у конкретном случају другостепени суд потврдио првостепену пресуду, по одредби члана 407. став 2. ЗПП ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 2014. године био радно ангажован код туженог преко лизинг агенције, а од 16. јуна 2016. године био је у радном односу на неодређено време на радном месту Спорним решењем од 29.09.2020. године, тужени је тужиоцу отказао уговор о раду због скривљене повреде радне обавезе предвиђене општим актом и уговором о раду, односно непоштовања радне дисциплине. У решењу је у пет тачака наведено време и детаљан опис радњи које представљају наведене повреде. Доношењу решења претходио је дисциплински поступак, спроведен у складу са општим актом туженог, у оквиру ког се тужилац изјаснио на упозорење о постојању повреда које представљају разлог за отказ. Утврђени су хијерархијски поредак запослених у одељењу у коме је тужилац обављао послове руководећег радног места, да је обављање свакодневних послова због нарушених међуљудских односа било оптерећено честим писменим обавештавањем надређених, као и хронологија и садржина предузетих радњи тужиоца које су спорним решењем правно стандардизоване као повреде радне обавезе. Утврђено је да је тужилац рођен 1984. године, да је ожењен и отац двоје малолетне деце. Након престанка радног односа тужилац се радно ангажовао код више послодаваца, утврђена је разлика зараде коју би остварио код тужиоца и остварене зараде у току незаконитог престанка радног односа, као и да је неспорна висина накнаде штете коју захтева уместо враћања на рад код туженог.

На основу тако утврђених чињеница, нижестепени судови налазе да радње које је тужилац предузимао и које су му стављене на терет спорним решењем не представљају скривљену повреду радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине због којих је решење незаконито у смислу меродавних одредби члана 179. став 2. тачке 1. и 5. и став 3. тачка 8. и члана 180. Закона о раду. По оцени нижестепених судова, тужилац је све радње које су му стављене на терет предузимао у оквиру својих радних обавеза као руководећи запослени, радње нису супротне

правилима и кодексу понашања запослених код туженог, а неблагоприятна регистрација ... возила није резултат пропуста тужиоца, већ техничког стања возила и дужине сервисирања које претходи техничком прегледу. Тужени је на основу одредби члана 191. Закона о раду обавезан да тужиоцу надокнади штету у висини изгубљене зараде која је последица незаконитог отказа, односно накнаду уместо обавезе да тужиоца врати на рад.

Врховни суд прихвата као правилну примену материјалног права на којој су засноване нижестепене пресуде.

Чињенично је разјашњено да су међуљудски односи у организационом делу у којима је тужилац обављао руководеће послове били нарушени, као и да су управо овакви односи запослених свакодневно утицали на процес рада и оптерећивали послодавца међусобним пријављивањем надређенима. Хронологија догађаја и садржина радњи које је тужилац предузимао, а које су му стављене на терет као скривљена повреда радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине, потврда је објективних околности у којима је тужилац требао да организује посао и тешкоћа са којима је био суочен приликом реализације својих радних обавеза. У поступку су разјашњене све околности везане за организацију рада у којој је тужилац извршавао радне обавезе ... и изведен правилан закључак да не постоји кривица тужиоца због изостанка минимума колегијалних односа, који су у основи спроведеног дисциплинског поступка. Несумњиво је да тужилац предузетим активностима није успео да побољша и превазиђе затечено стање, али је несумњив и закључак да у радњама тужиоца не постоје скривљене радње које представљају отказни разлог по одредбама члана 179. став 2. и став 3. Закона о раду.

На основу одредби члана 191. Закона о раду правилно је тужени обавезан да тужиоцу накнади штету по траженим правним основима, као последицу незаконитог престанка радног односа.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке Врховног суда, па је на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић